

SABINE BOHLMANNOVÁ

Adéla

a její neobvyklá
rodina

bambóok

bamb**oo**k

Sabine Bohlmannová

Adéla
a její neobvyklá rodina

Ilustrovala Imke Sönnichsenová

Obsah

Sedmkrát jinak 9

Čmeláčí ulice 23

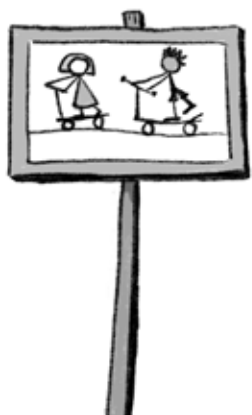
Příběh sedmého dítěte 31

Jak jsme vytáhli mamku z kupy prádla 41

Sbíráme kramu 81

Pozor děti! 103

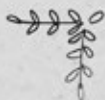
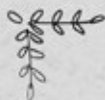

Když se dva výjimeční lidé políbí za výjimečné měsíčné noci pod výjimečným stromem, kterému je právě v té chvíli sto let, můžete si být jisti, že bude jejich vztah mimořádný a že jejich děti budou obdařené velmi zvláštními schopnostmi.

Tohle nám povídá táta pokaždé, když večer sedíme před krbem zabalení v dekách a s hrnkem teplého mléka s medem v ruce. A tyhle zvláštní děti, to jsme my: Jindra, dvojčata Malina a Marlina, Oskar, Květuška, Lu a já – Adéla.

Sedmkrát jínak

Ne, nejsme kouzelníci. Nejsme ani čarodějové, ani mágové. Jsme prachobyčejná rodina. Ne, vlastně nejsme ani obyčejná rodina. Ve skutečnosti jsme taková neobvyklá rodina. A to hodně neobvyklá.

Ano. Jsme skrz naskrz neobyčejní, a to natolik, že ani nevím, čím začít. Snad tím, že naše rodina má sedm dětí. Sedm kousků. Tedy pokud můžeme nazývat děti jako kousky. Řekla bych, že asi ne. Když se nad tím zamyslím, kousky jsou spíš zákusky nebo pizza, a ne děti. Nosíme příjmení Andersovi. Česky to znamená „*jini*“. A kromě toho, že se tak jmenujeme, takoví také jsme. Ale maminka říká, že na tom vlastně není nic zvláštního, protože každý je v podstatě

v něčem jiný. A má pravdu. Každý člověk se nějak liší od ostatních.

Jmenuji se Adéla. Adéla Andersová, je mi deset let a chtěla bych vám vyprávět o naší komické rodině.

Brácha Jindra je po mně druhý nejstarší. Je mu devět. Má úžasnou paměť. Například si přečte knihu a dopodrobna si ji zapamatuje. I když je to třeba nudná dějepisná kniha s miliónem letopočtů, jmen králů a zemí. Když se ho, dejme tomu, zeptáte, kdo byl posledním čínským císařem, odpoví vám, jako

když vystřelí z pistole, a pokud ho nezastavíte, vysype z rukávu všechno, co se o daném čínském císaři dočetl, a potom přidá veškeré svoje znalosti o Číně. A že toho není zrovna málo. Také umí popsat lidi, které někdy dávno kdesi zahlédl. A když třeba jedeme autobusem a někdo přistoupí, řekne kupříkladu: „To je ten chlápek, co pracoval v pizzerii a udělal ti na pizzu obličej! Vzpomínáš si?“

Na ten ksichtík na pizze se doopravdy nedá zapomenout. Ten pizzař vytvořil oči ze dvou plátků salámu, nos z papriky, ústa z feferonky a vlasy z rukolového salátu. Tvář číšníka si nepamatuju. Snad kdyby měl rukolové vlasy nebo salámové oči, což neměl.

Další v pořadí jsou dvojčata Malina a Marlena. Je jim osm. Oběma. To je ale jasné, když jsou dvojčata. Ta bývají vždycky stejně stará. I když? Ne! Nemusí to tak být. Alespoň ne vždycky. Může se stát, že se jedno narodí pět minut před půlnocí a druhé pět minut po půlnoci. A potom slaví jedno dvojče narozeniny dnes a to druhé až zítra.

To by mě štvalo. Na dvojčatech je přece bezvadné, že mohou dělat všechno spolu, dokonce i slavit narozeniny! Naše Malina a Marlena jsou si sice hodně podobné, ale každá je úplně jiná. Malina miluje fotbal a ráda chodí v gatích, které bývají většinou roztrhané, protože věčně leze po stromech. Také je samá boule a modřina, protože ze stromů často padá. Ale při padání je tak šikovná, že si vždycky vybere místo, ze kterého dopadne měkce, třeba do keře a podobně. Nejraději padá do kupy spadaneho listí, což se ovšem dá jenom

na podzim, anebo do kupy prachového sněhu, a to může leda v zimě. To dá rozum. Marlena naopak miluje víly a jednorožce a celý jejich vybájený svět. Také má ráda šminky. Někdy se maluje nahoře ve svém pokojíčku. Tajně, protože maminka to nevidí příliš ráda.

Mamka říkává: „Všechno má svůj čas.“ Na to, abychom se líčily a pořádně se zkrášlily i rtěnkou a očními stíny, máme podle ní ještě dost času.

Dvojčata také dokážou dělat zvláštní věci. Vůbec spolu totiž nepotřebují mluvit nahlas. Dokonce ani potichu ne, protože i beze slov poznají, co si myslí ta druhá. Dalo by se říct, že se spolu baví v myšlenkách. My ostatní z toho kolikrát nejsme zrovna na větvi, protože se nedozvíme, o čem si povídají. Ony dvě s tím ovšem také mívají trable, protože nikdy nejsou se svými myšlenkami samy a obě pokaždé ví, na co myslí ta druhá. Ale tak už to u nich zkrátka chodí! A i když neslyším, o čem spolu v myšlenkách debatují, pokaždé to na nich poznám. Malina podezřele nakrčí pravé obočí a Marlena zatne zuby tak silně, až se jí v levé tváři udělá legrační dolíček.

Oskarovi je sedm. Až vyroste, chce se stát kosmonautem. Miluje vesmír a v noci z okna svého pokoje pozoruje hvězdy.

Oskar umí dělat pěkné ptákoviny a občas mu malinko závidím. Vidí totiž babičku Ředkvičku a může se s ní bavit a babička Ředkvička se baví s ním. Teď si určitě pomyslíte, že mluvit s babičkou není nic zvláštního. Ale to teda je, protože naše babička před sedmi lety zemřela. Vlastně si na ni moc nevzpomínám, protože mi tenkrát byly teprve tři, takže jsem si jejího odchodu nejspíš ani nevšimla. Bohužel si toho nevšimla ani babička Ředkvička. Nebo spíš naštěstí? Každopádně přesně v tu chvíli přišel

na svět Oskar, a tak se z těch dvou stali nerozluční kamarádi. Babička Ředkvička stále bydlí u nás v domě a my jsme rádi, že ji tu máme. Taťka se zprvu tvářil trochu zděšeně. Řekl mamince, že existují lidé, kteří dokážou pomoci mrtvým, co nepochopili, že už jsou po smrti a měli by odejít na svůj obláček. Ovšem naše rodinná rada, která se schází každou neděli přesně v šest hodin večer, tátův návrh jednomyslně zamítla, protože by potom babička Ředkvička odešla nadobro. Je pravda, že někdy je to s ní dost únavné. Každou chvíli do ní vrazíme, projdeme skrz ni nebo si na ni sedneme, protože je neviditelná, a ona si na nás potom z plna hrdla stěžuje Oskarovi. Ale stejně ji všichni milujeme. Mimochodem, „babičko Ředkvičko“ jí říkáme kvůli tomu, že se na ředkvičky vlastně dívá odspodu. To se u nás tak říká, když někdo umře.

Naše nejmenší šestiletá sestra se jmenuje Květuška. Určitě už tušíte, že miluje rostliny, přírodu a všechno okolo. Když vejdete k ní do pokoje, připadáte si jako v džungli. K její posteli se musíte prodrat skrz spleť rostlin. Dokáže jim domluvit,

aby rostly rychleji. Také si s nimi povídá, a když rozkvetou, pochválí je. Občas jim třeba vynadá nebo je utěšuje, když sklopí hlavy.

Nakonec jsem tady ještě já, Adéla. Je mi deset. A teď hádejte, jakou zvláštní schopnost mám! Umím ledacos udělat pomocí svých myšlenek! Dokážu hýbat s věcmi, když s nimi chci pohnout. Jednoduše jenom tím, že na to myslím. Asi tak, jako bych jim poručila. Ale protože nerada rozkazuju, pokaždé v duchu řeknu „prosím“ a potom „děkuju“. Například sklenici, která stojí na konci stolu, k sobě můžu nechat přijít tak, že ji přiměju vznášet nebo prostě klouzat. Náš stůl je dlouhatánský,

protože se k němu musí vejít sedm dětí, dva rodiče a jedna zemřelá babička. I naši přátelé, samozřejmě. Protože máme malý dům, vynalezl taťka stůl, co se vznáší. Náš stůl totiž nemá nohy, za to má na každém rohu lano, které je připevněné ke stropu. Když jsme po jídle, zatočíme klikou a vytáhneme stůl nahoru. Z jídelny je rázem obývací a hned máme mnohem víc místa na hraní, skotačení a tancování. Doma si často hrajeme, tančíme a poskakujeme. Kde jsem to vlastně skončila? Jo, že když potřebuju sklenici, co stojí na opačném konci stolu, řeknu v duchu: „Milá sklenice, budeš tak hodná a přijdeš ke mně, abych se z tebe mohla napít?“

